

和歌山での小さな優しさ

マイ ホン フック
教育学部 交換留学生 ベトナム

和歌山に来る前、私は長い間家族と離れて暮らしたことがなかった。日本へ留学すると決めたとき、一番難しいのは言葉や勉強だろうと思っていた。しかし、新しい生活が始まると、本当に大変なのは毎日の生活の中で、すべての問題に自分一人で向き合わなければならないことだと気づいた。

ベトナムでは、いつも近くに家族がいた。困ったときは家族に助けてもらうことができた。家事もあまりしていなかったのも、自立した生活にまだ慣れていなかった。しかし、和歌山では日常生活のさまざまなことを自分でこなさなければならなかった。心細さや戸惑いを感じ、ホームシックになることもあった。特に疲れた日は、自分がまったく新しい場所に住んでいるのだと強く実感した。

だが、時間が経つにつれて、その心の曇りは少しずつ消えていった。ただ部屋にこもっているのをやめて、外の街を歩いてみることにしたからである。和歌山の街を歩き、新しい生活に慣れようとする中で、私はたくさんの心優しい人々と出会った。日常の生活の中で出会った彼らのささやかな優しさのおかげで、不安が消え、私の心は少しずつ変わっていった。

留學生活の最初の頃、特に心に残っている出来事がある。それは、ある日の学校の帰りのことだ。家に帰るためにバスに乗り、バス停で降りた。そこから家へ帰るために道路を渡ろうとしたが、その場所には横断歩道も信号もなかった。しかし、スマートフォンの地図アプリには「ここで道路を渡る」と表示されており、どうすればいいかわからず困っていた。自分の日本語に自信がなく、しばらく人に聞くのをためらっていた。しかし、私は勇気を出して近くにいた小学生に声をかけた。すると、その子は少しも恥ずかしがることなく、「ここでは渡れないから、向こうの歩道橋を通ってね」と笑顔で丁寧に教えてくれた。そのとてもささやかな行動に癒された。日本の子どもは知らない人にも優しく接してくれるだけでなく、交通ルールについてもしっかり学んでいるのだと深く感動した。

また、スーパーへ行ったとき、欲しい商品がどこにあるかわからなかった。店員に尋ねると、ただ言葉で説明するだけでなく、「一緒に行きましょう」と言って、作業を止めて、その商品の場所まで案内してくれた。目的地に着いたとき、店員さんが「他には大丈夫ですか」とにこやかに微笑んでくれたのを覚えている。

さらに、その帰り道でのことだ。スーパーで買った重い荷物を持って歩いていると、見知らぬおばあさんがすれ違いざまに「こんにちは」と笑顔で挨拶をしてくれた。ベトナム

では、知らない人に突然挨拶をすることがあまりなかったので、最初は驚いた。しかし、その親しみやすい笑顔と言葉は、異国の地で単身で頑張る私の緊張をふっとほぐしてくれた。このような挨拶や笑顔、小さな助け合いは、ほんの数分の出来事だったが、自分が温かく迎え入れられているような心地がした。

街の中だけでなく、毎日通う学校も優しさに溢れていた。先生方は知識を教えるだけでなく、いつも留学生の生活を気遣って声をかけてくれた。特に心に残っているのは、健康診断の結果に少し問題があったときのことだ。学校の検査で再検査が必要だと言われたが、当時の私の日本語力では医師の説明がよく理解できなかった。何か大きな病気ではないかと、頭が真っ白になり、ひどく恐怖を覚えた。しかし、学校の医療スタッフや職員の方々は、私の動揺に気づき、親身になってサポートしてくださった。結果に影響するかもしれない生活習慣や注意点を、私が理解できるまでとても丁寧に優しく説明してくれた。そして、再検査の日程まで一緒に確認してくれた。

その後、再検査を受けて問題がないと分かったとき、心の底から安心した。その親切さのおかげで、私はこの自立の道のりが決して一人ではないと気づくことができた。

これらの経験を通して、私は和歌山の素晴らしさが、雄大な自然や有名な観光地だけではないと気づいた。何よりも特別なのは、ここに住む人々と、彼らが日常の中で他人に届ける温かい行動である。挨拶や笑顔、ちょっとした親切は、多くの人にとって普通のことにはすぎないかもしれない。しかし、その「普通のこと」が私の心に深く残っている。それらは私に安らぎを与え、新しい生活に慣れていくための大きな支えとなった。

これまでの時間を振り返ると、和歌山で一番心に残っているのは、特別なイベントではない。それは出会った人々であり、彼らが毎日私にくれた小さな優しさである。私もこれからは、和歌山で受け取った温かい気持ちを、周りの人々へとつないでいきたい。誰かの心を安心させられるような、そんな優しさを持った人になりたいと思う。それこそが、私の留学生生活をより意味のあるものにしてくれた、和歌山で得たかけがえのない宝物である。

Những điều tử tế nhỏ bé ở Wakayama

Mai Hồng Phúc

Sinh viên trao đổi khoa Giáo dục Việt Nam

Trước khi đến Wakayama, tôi chưa bao giờ sống xa gia đình. Lúc quyết định đi du học Nhật Bản, tôi cứ nghĩ rào cản lớn nhất sẽ là ngôn ngữ và học tập. Thế nhưng khi cuộc sống mới bắt đầu, tôi mới nhận ra thử thách thực sự lại là việc phải tự mình đối mặt với mọi vấn đề trong sinh hoạt hàng ngày - điều mà trước đây ở Việt Nam tôi luôn có gia đình ở bên hỗ trợ. Sự ngỡ ngàng và nỗi nhớ nhà đôi khi khiến tôi cảm thấy vô cùng bất an và lạc lõng.

Để vượt qua cảm giác đó, tôi quyết định bước ra ngoài và khám phá thành phố. Chính nhờ việc hòa mình vào đường phố Wakayama, tôi đã gặp gỡ những con người vô cùng ấm áp. Những cử chỉ tử tế nhỏ bé của họ đã dần thay đổi tâm trạng của tôi.

Tôi vẫn nhớ như in những ngày đầu tiên đầy ngỡ ngàng. Có lần tan học, ứng dụng bản đồ chỉ tôi băng qua đường ở một nơi không có vạch kẻ hay đèn tín hiệu. Đang lúng túng vì chưa tự tin vào vốn tiếng Nhật của mình, tôi lấy hết can đảm hỏi một em học sinh tiểu học gần đó. Ngay lập tức, em mỉm cười và chỉ dẫn rất tận tình: “Ở đây không sang đường được đâu ạ, chị đi qua cầu vượt phía kia nhé”. Tôi vô cùng cảm động trước sự thân thiện và ý thức giao thông của trẻ em nơi đây. Một lần khác, khi tôi không tìm thấy món đồ mình cần trong siêu thị, nhân viên đã dừng ngay công việc đang làm để trực tiếp dẫn tôi đến tận nơi, rồi không quên mỉm cười hỏi: “Bạn còn cần giúp gì nữa không?”. Thậm chí trên đường đi, một bà cụ không quen biết cũng mỉm cười chào khi đi ngang qua tôi. Những lời chào, nụ cười và sự giúp đỡ dẫu chỉ diễn ra trong vài phút ngắn ngủi nhưng đã mang lại cho tôi cảm giác mình được chào đón và thuộc về nơi này.

Không chỉ ngoài phố, ngôi trường tôi học cũng tràn ngập tình yêu thương. Các thầy cô không chỉ truyền dạy kiến thức mà luôn quan tâm đến đời sống của du học sinh. Đặc biệt, tôi nhớ nhất lần kết quả khám sức khỏe định kỳ có chút vấn đề và được yêu cầu kiểm tra lại. Lúc đó, vì không hiểu hết lời giải thích của bác sĩ do hạn chế ngôn ngữ, tôi đã cực kỳ hoang mang và lo sợ mình mắc bệnh hiểm nghèo. Nhận ra sự lo lắng của tôi, các nhân viên y tế đã tận tình hỗ trợ. Họ kiên trì giải thích cho tôi hiểu về các thói quen sinh hoạt cần lưu ý và cùng tôi xác nhận lại lịch tái khám. Khi kết quả tái khám cho thấy mọi thứ đều ổn, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Sự ân cần ấy giúp tôi nhận ra rằng, trên hành trình tự lập này, tôi hoàn toàn không cô đơn.

Qua những trải nghiệm đó, tôi nhận ra vẻ đẹp của Wakayama không chỉ nằm ở thiên nhiên hùng vĩ hay các danh lam thắng cảnh nổi tiếng, mà điều đặc biệt nhất chính là con người nơi đây và những hành động ấm áp họ trao đi mỗi ngày. Lời chào, nụ cười hay sự giúp đỡ tuy là điều bình thường với nhiều người, nhưng lại là điểm tựa tinh thần to lớn giúp một du học sinh như tôi vượt qua ngỡ ngàng để hòa nhập. Nhìn lại chặng đường đã qua, điều đọng lại sâu sắc nhất trong tim tôi không phải là những sự kiện đặc biệt, mà chính là những con người tôi đã gặp và lòng tốt mà họ trao cho tôi. Tôi tự hứa sẽ tiếp tục lan tỏa sự ấm áp này đến những người xung quanh, trở thành một người tử tế có thể mang lại cảm giác an lòng cho người khác. Đó chính là báu vật vô giá mà tôi nhận được từ chuyến du học Wakayama này.